

eller en Datter hjemme, Resten af sine Børn sender man til Byerne for derefter at kræve Byerne udryddet. Heldigvis findes der andre og vel at mærke mere samfundssolidariske og opportune Opfattelser i Landbrugskredse af disse Problemer, Opfattelser, som jeg i alt Fald Gang paa Gang har mødt, og som lover bedre for et Sammenhold og Samarbejde til Løsning af de fælles store økonomiske Problemer, som nu møder os, end den meget snævre Kynisme og Standsegoisme, som lyser frem af det ærede Medlems Udtalelser.

Alligevel maa det ikke være ugjort at raabe et Varsko mod en saa landsskadelig og efter min Mening saa dybt umoralsk Lære som den, det ærede Medlem har prædiket. Hvis man vil docere den Slags Kynisme, maa man i alt Fald give Landets samlede Befolkning en Anvisning paa baade, hvad Danmarks voksende Befolkning skal leve af, og, hvor den skal gaa hen for at ernære sig, for at opretholde Tilværelsen, og saa skulde man vel at mærke rejse disse Problemer paa en anderledes fordragelig, saglig Maade, end det er gjort, og paa et andet Tidspunkt end i den Situation, vi nu staar i. Jeg vil ganske kort beskæftige mig med denne Situation, hvori det ærede Medlem Hr. Pinstrup har rejst dette Spørgsmaal. Den er i alt Fald saaledes, at vi efter Amerikas Indvandningsforbud ikke har nogen praktisk Mulighed for Udvandring til de specielle Lande og Himmelstrøg, hvori vor Race nu en Gang kan gøre sig gældende og befinde sig vel. Selv om der er enkelte Lande indenfor det tidligere Hovedafsætningsmarked for dansk Menneskeeksport tilbage, vil vi finde, at der for den ganske overvejende Del vil møde os lukkede Døre. Jeg tror, at for en dansk Udvandring i Øjeblikket i større Stil vil der kun blive den rene Eventyrpolitik tilbage, og Nøden og Elendigheden vil være sikker paa Forhaand. Saaledes ligger ganske kort Udvandringsforholdene i dette Øjeblik — i dette Øjeblik, hvor altsaa Spørgsmaalet rejses ikke om Byernes Udvikling, men om vort hele Lands Evne, eller lad mig hellere sige Forsøg paa at forsørge og beskæftige alle sine Børn.

Men hvorledes er Situationen, naar man vender sig til vort eget Land og vore egne økonomiske Fremtidsudsigter? Her skal det erkendes, at Landbruget i Øjeblikket har en Konjunktur, som er ganske enestaaende, og som har været af stor og dyb Betydning i Henseende til at holde vor Kronekurs oppe og derved skyde Løsningen af Valutaproblemet ud og jo en

Betydning, som vi alle ved har været maalt derved, at Kronen i Sommermaanederne endog kunde rejse sig gradvis, hvilket ganske vist samtidig har haft den Virkning, at Levefoden og Livet i Byerne er blevet meget stærkt fordyret, fordi det en Gang er det karakteristiske her i Landet, at vore Levnedsmidlers Pris overfører automatisk paa vort daglige Forbrug de høje Vestvalutaer. Den Bevægelse har været særlig alvorlig i de Aar, der nu ligger bag os, hvor Byerne samtidig maatte for deres Frembringelsers Vedkommende konkurrere med den abnormt lave Valuta Syd fra. Nu er ganske vist dette sidste Afsnit forhaabentlig et tilbagelagt Stadium efter den Dawes-Ordning, der har reorganiseret og rekonstrueret den tyske Valuta og den tyske Økonomi. Men samtidig har der netop som Følge af denne Dawes-Ordning og hele den nye internationale Atmosfære, hele det nye internationale Grundlag, som er skabt, rejst sig nye Farer for vort Land som Forædlingsland, Farer, som truer fra de store nationale og internationale Syndikater og Sammenlutninger og disses haarde Prispolitik. Vi ser Tysklands hastigt fremadskridende Rekonstruktionsproces, som kun kan af tvinge os vor Beundring. Vi ser, hvorledes de store Syndikater i de tre Hovedlande, Frankrig, England og Tyskland, nu atter, takket være Dawes-Ordningen, er kommet paa speaking terms med hinanden, er kommet til at tale med hinanden, er ved at finde hinanden i internationale Aftaler og i internationalt Samarbejde, og vi ser samtidig disse Sammenlutningers Maal virkeliggjort i det gamle Dogme, at sælge saa dyrt som muligt og købe saa billigt som muligt. Samtidig ser vi Stærterne stadig væk dyrke renlivet protektionistisk Toldpolitik og en Handelspolitik, hvori det hedder: Først og fremmest os selv først og dernæst lige for lige, alt medens vi, som bekendt, staar værgeløse, uden at foretage os noget, uden at turde røre os, hverken til det ene eller til det andet, afgivende det internationale Symbol paa ham, der faar Lussingerne. Der har ogsaa under denne Finanslovdebat været rejst adskillige Spørgsmaal af denne Karakter, som burde foranledige os til at forlade denne lidet flatterende Stilling. Jeg minder om det ærede Medlem Hr. Heilesens Krav om en mere aktiv Optræden overfor Norge i Anledning af Importforbudet, Kødpolitikken deroppe, men vi ved, hvorledes det hidtil er gaaet; det er Raab i Ørkenen, i hvert Fald saa længe